

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 – пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представкама број 16909/06, 38989/06 и 39235/06 – Гришевић и други против Србије, која гласи:

„САВЕТ ЕВРОПЕ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ГРИШЕВИЋ И ДРУГИ ПОДНОСИОЦИ ПРЕДСТАВКИ ПРОТИВ СРБИЈЕ

(Представке бр. 16909/06, 38989/06 и 39235/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

21. јул 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Гришевић и други подносиоци представки против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria, *судије,*

и Sally Dollé, *секретар Одељења,*

После већања на затвореној седници 30. јуна 2009. године,

Изриче следећу пресуду, која је донета тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу три посебне представке (бр. 16909/06, 38989/06 и 39235/06). Прву представку је Суду поднела против Државне заједнице Србија и Црна Гора гђа Сафа Гришевић, а друге две су против Србије поднела друга два подносиоца представке (у даљем тексту: „Подносиоци представки“, видети 5 у даљем тексту), према члану 34 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), дана 14. априла 2006. године, односно 23. септембра 2006. године.

2. Почев од 3. јуна 2006. године, после декларације о независности Црне Горе, Србија је остала искључива Висока страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Првог подносиоца представке је пред Судом заступала гђа Р. Паљевац-Емровић, а друга два је заступала гђа Р. Гарибовић. Обе заступнице су адвокати из Новог Пазара. Владу Државне заједнице Србија и Црна Гора а, касније, Владу Србије (у даљем тексту: “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 17. октобра 2006. године, односно 13. новембра 2006. године Суд је одлучио да Владу обавести о представкама. Примењујући члан 29 став 3 Конвенције, такође, је одлучио да донесе одлуку о прихватљивости и основаности представки истовремено.

ЧИЊЕНИЦЕ

5. Сви подносиоци представки, гђа Сафа Гришевић (у даљем тексту: „Прва подносиатеља представке“), г. Драгош Вранић (у даљем тексту: „Други подносиатеља представке“) и гђа Младомирка Вучићевић (у даљем тексту: „Трећа подносиатеља представке“) су држављани Србије рођени 1962. године, 1954. године, односно 1965. године и сада живе у општини Нови Пазар, Србија.

I ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

6. Околности предмета, како су их изнеле стране, могу се сумирати како следи.

A. Увод

7. Дана 1. фебруара 1995. године прва подносиатеља представке запослена у Рашка Холдинг АД, дана 1. јануара 1998. године други подносиатеља представке запослен у Рашка Холдинг АД – Ткачница ДОО и дана 17. новембра 1995. године трећа подносиатеља представке запослена у ДП Савремена Конфекција Рашка, упућени су од стране њихових друштвених послодаваца на “принудно” плаћено одсуство до времена док се не обнови нормална производња и пословање наведених предузећа довољно не поправи.

8. Док су били на овом одсуству, у складу са односним домаћим законодавством, подносиоци представки су имали право на значајно умањену месечну зараду, као и на исплату доприноса за пензијско, инвалидско осигурање и других доприноса за социјално осигурање.

9. Пошто предузећа нису испунила ове обавезе, подносиоци представки су поднели бројне посебне парничне тужбе Општинском суду у Новом Пазару (у даљем тексту: „Општински суд“).

Б. У погледу прве подносиатељке представке

10. Општински суд је 30. марта 2004. године пресудио у корист прве подносиатељке представке и наложио послодавцу да јој исплати:

- i. накнаду за време плаћеног одсуства од 1. фебруара 1995. године до 19. јануара 2004. године, у износу од 80% плате коју би иначе зарадила, заједно са затезном каматом,
- ii. 7.800,00 динара [РСД] (приближно 99 евра [ЕУР]) за судске трошкове, и
- iii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за тај период.

11. Ова пресуда је постала правоснажна до 20. априла 2004. године.

12. Подносиатеља представке је 14. маја 2004. године поднела захтев Општинском суду за извршење горе наведене пресуде и предложила да се оно обави или уплатом на њен банкарски рачун, у коју сврху је дала неопходне податке о банци њеног послодавца, или јавном продајом покретне и/или непокретне имовине дужника.

13. Општински суд је 10. јуна 2004. године усвојио захтев подносиатеље представке и донео решење о извршењу.

14. После тога, Општински суд је доставио ово решење Народној банци Србије.

15. Подносиатеља представке је 1. децембра 2005. године поднела Општинском суду писани поднесак у коме је, између осталог, навела да је:

i. дужник у међувремену јавно дао у закуп своје непокретности трећим лицима и да је тиме морао стећи довољно средстава за сврхе извршења и

ii. да није јасно да ли се ова средства исплаћују дужнику у готовом или уплатом на банкарски рачун, због чега са извршењем у питању треба покушати продајом покретне имовине и наведене непокретне имовине дужника.

16. Народна банка је 17. новембра 2006. године обавестила Општински суд да недостају одређене информације.

17. Општински суд је 24. новембра 2006. године затражио од подносиатеље представке да те информације допуни.

18. Подносиатеља представке је 4. децембра 2006. године доставила Општинском суду тражене информације, а суд је 6. децембра 2006. године донео ново решење о извршењу.

19. Општински суд је 14. децембра 2006. године доставио ово решење Народној банци Србије.

20. Испоставило се да је поступак извршења још у току.

В. У погледу другог подносиоца представке

1. Први круг поступака

21. Општински суд у Новом Пазару је 10. марта 2004. године пресудио у корист подносиоца представке и наложио његовом послодавцу да му исплати:

i. месечну накнаду за време плаћеног одсуства од 1. марта 1998. године до 31. маја 2001. године (9.410 динара укупно, приближно 119 евра), индексирано према релевантним прописима као и накнаду од 1. јуна 2001. године до 10. марта 2004. године (133.059 динара укупно, приближно 1.683 евра) заједно са затезном каматом,

ii. 7.800 динара (приближно 99 евра) за судске трошкове и

- iii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. јануара 1999. године до 10. марта 2004. године.
22. До 29. марта 2004. године ова пресуда је постала правоснажна.
23. Подносилац представке је 30. марта 2004. године поднео захтев за њено извршење и предложио да се оно обави или уплатом на његов банкарски рачун или јавном продајом наведене покретне и/или непокретне имовине дужника.
24. Општински суд је 15. априла 2004. године усвојио захтев подносиоца представке и донео решење о извршењу.
25. Општински суд је 26. априла 2004. године доставио ово решење Народној банци Србије.

2. Други круг поступака

26. Општински суд је 20. октобра 2004. године пресудио у корист подносиоца представке и наложио његовом послодавцу да му исплати:
- i. месечну накнаду за време плаћеног одсуства од 11. марта 2004. године до 20. октобра 2004. године, заједно са затезном каматом, и
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за тај период.
27. До 15. новембра 2004. године ова пресуда је постала правоснажна.
28. Подносилац представке је 18. новембра 2004. године поднео захтев за њено извршење и предложио да се оно обави или уплатом на његов банкарски рачун или јавном продајом наведене покретне и/или непокретне имовине дужника.
29. Општински суд је 26. новембра 2004. године усвојио захтев подносиоца представке и донео решење о извршењу.
30. Општински суд је 13. децембра 2004. године доставио ово решење Народној банци Србије.

3. Трећи круг поступака

31. Општински суд је 4. новембра 2005. године пресудио у корист подносиоца представке и наложио његовом послодавцу да му исплати 7.800 динара (приближно 99 евра) на име судских трошкова у горе наведеном поступку.
32. До 10. новембра 2005. године ова пресуда је постала правоснажна.
33. Подносилац представке је 28. новембра 2005. године поднео захтев за њено извршење и предложио да се оно обави или уплатом на његов банкарски рачун или јавном продајом наведене покретне и/или непокретне имовине дужника.
34. Општински суд је 27. децембра 2005. године усвојио захтев подносиоца представке и донео решење о извршењу.

35. Општински суд је 7. марта 2006. године доставио ово решење Народној банци.

4. Четврти круг поступака

36. Подносилац представке је 24. августа 2005. године поднео још једну парничну тужбу у вези са послом код Општинског суда.

37. Општински суд је 30. децембра 2005. године пресудио у његову корист и наложио његовом послодавцу да му исплати:

- i. месечну накнаду за време плаћеног одсуства од 20. октобра 2004. године до 30. децембра 2005. године, заједно са затезним каматама,
- ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период и 4.500 динара (приближно 53 евра) за судске трошкове.

38. До 27. септембра 2006. године ова пресуда је постала правоснажна.

39. Испоставило се да подносилац представке није поднео захтев за извршење горе наведене одлуке.

Г. У погледу треће подносиољке представке

1. Први круг поступака

40. Општински суд је 14. септембра 2004. године пресудио у корист подносиољке представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:

- i. накнаду за време плаћеног одсуства од 16. септембра 2000. године до 16. септембра 2003. године, заједно са затезном каматом,
- ii. 8.100 динара (приближно 102 евра) за судске трошкове, и
- iii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. августа 1998. године до 16. септембра 2003. године.

41. Ова пресуда је постала правоснажна до 7. октобра 2004. године.

42. Подносиољка представке је 21. октобра 2004. године поднела захтев за њено извршење и предложила да се оно обави или уплатом на банкарски рачун или јавном продајом наведене покретне и/или непокретне имовине дужника.

43. Општински суд је 29. октобра 2004. године усвојио захтев подносиољке представке и донео решење о извршењу.

44. Општински суд је 2. новембра 2004. године доставио ово решење Народној банци.

2. Други круг поступака

45. Општински суд је 24. новембра 2004. године пресудио у корист подносиољке представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:

i. месечну накнаду за време плаћеног одсуства од 17. септембра 2003. године до 31. маја 2004. године (41.422,25 динара укупно, приближно 524 евра), заједно са затезном каматом, и

ii. 7.800 динара (приближно 99 евра) за судске трошкове, и

iii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за тај период.

46. Ова пресуда је постала правоснажна до 6. јануара 2005. године.

47. Подносиатељка представке је 11. јануара 2005. године поднела захтев за њено извршење и предложила да се оно обави или уплатом на банкарски рачун или јавном продајом наведене покретне и/или непокретне имовине дужника.

48. Општински суд је 8. фебруара 2005. године усвојио захтев подносиатељке представке и донео решење о извршењу.

49. Општински суд је 12. фебруара 2005. године доставио ово решење Народној банци, али га је она неодређеног дана обавестила да одређене информације неопходне за извршење недостају.

50. Поступајући по захтеву подносиатељке представке од 30. јуна 2006. године, Општински суд је 5. јула 2006. године окончао поступак само у делу који се односи на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање.

3. Остале релевантне чињенице

51. Подносиатељка представке је 15. децембра 2006. године добила отказ.

52. Истог дана је са дужником потписала споразум у вези са неисплаћеним платама са каматом, као и у вези са осталим доприносима и/или додацима по основу рада. Овим споразумом је, између осталог, предвиђено да ће подносиатељки представке бити исплаћен одређени износ у складу са „социјалним програмом“ Владе, а за узврат подносиатељка представке ће се одрећи права да тражи судско извршење било које правоснажне пресуде донете у њену корист пре 15. децембра 2006. године.

53. Испоставило се да је подносиатељка представке добила исплату.

54. Ослањајући се на захтев дужника од 5. маја 2005. године и горе наведени споразум, 6. маја 2008. године, односно 7. маја 2008. године, Општински суд је окончао извршење наложено 29. октобра 2004. године, односно 8. фебруара 2005. године.

55. Окружни суд је ове одлуке потврдио 4. јула, односно 21. јула 2008. године.

Д. Остале релевантне чињенице у вези са другим и трећим подносиоцем представке

56. Адвокат подносиоце представке је 30. новембра 2004. године и 21. фебруара 2005. године послао два посебна дописа Министарству финансија, у којима је навела, између осталог, да су предузећа у питању:

i. у последњих десет година намерно избегавала да послују преко званичних банкарских рачуна,

ii. уместо тога, очигледно, вршила трансакције у готовом или чак користила друге „тајне“ банкарске рачуне, непознате пореским органима и

iii. да је, као последица тога, судско извршење путем уплате на банкарски рачун постало немогуће.

57. Најзад, адвокат подносиоца представке је затражила да се предузму хитне мере како би се обезбедило хитно извршење правоснажних пресуда у питању.

58. Министарство финансија је 21. марта 2005. године одговорило да су дописи заступника прописно размотрени али да се, с обзиром на поверљиву природу добијених информација, детаљи не могу саопштити.

59. Адвокат подносиоца представке је 6. јуна 2005. године упутила још једну притужбу Министарству финансија, у коме је изнела да је стање у вези са банкарским рачунима у питању остало непромењено.

Б. Положај дужника

60. Агенција за приватизацију је 2. новембра 2004. године наложила реструктурирање послодаваца прве подносиоце представке и другог подносиоца представке, као део процеса приватизације. Приватизација је обустављена 13. децембра 2006. године, али је 14. марта 2007. обновљена.

61. Од априла 2009. године, дужници прве подносиоце представке и другог подносиоца представке су и даље били углавном у друштвеном власништву, док је дужник треће подносиоце представке, пошто је приватизован био у већински приватном власништву.

II РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

62. Релевантно домаће право је утврђено пресудама Суда у предметима *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије* (бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, 15. јануар 2008. године, ст. 57 – 82.), *Црнишанин и друге подносиоце представке против Србије* (бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и

36986/06, 13. јануар 2009. године, ст. 100 – 104.) и *Предузеће ЕВТ против Србије* (бр. 3102/05, ст. 26 и 27., 21. јун 2007. године).

ПРАВО

I ЗДРУЖИВАЊЕ ПРЕДСТАВКИ

63. Суд сматра да, у складу са правилом 42 став 1. Пословника Суда, представке треба здружити, с обзиром на њихову заједничку чињенично-правну основу.

II ПИТАЊА ПОВРЕДЕ У ВЕЗИ СА НЕИЗВРШЕЊЕМ ПРАВОСНАЖНИХ ПРЕСУДА

64. Сви подносиоци представке су се жалили према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 због пропуста Тужене државе да изврши правоснажне пресуде донете у њихову корист.

65. Влада је дала разне примедбе на допуштеност ових питања. Међутим, Суд је сличне примедбе одбацио у неколико претходних случајева (видети, на пример, уз одоварајуће измене, *Томић против Србије*, бр. 25959/06, ст. 81. и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, бр. 39177/05, ст. 85. и 86, 13. март 2007. године, *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, ст. 92 – 99. и *Црнишанин и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, ст. 108 – 115. и 132.) и и не налази ниједан разлог да то не учини и овом приликом. Према томе, притужбе се проглашавају допуштеним.

66. Влада је даље оспоравала да је било повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију.

67. Подносиоци представке су потврдили своје притужбе.

68. У вези са првом подносиоцем представке и другим подносиоцем представке, Суд је већ утврдио да је држава одговорна за дугове предузећа са већинским друштвеним капиталом (*Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту; *Црнишанин и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту). Он не налази ниједан разлог да у предметном случају одступи од ове одлуке пошто су дужници првог и другог подносиоца представке и сами таква предузећа (видети став 61. у горњем тексту), а период повраћаја дуга је до сада трајао између три године и девет месеци и пет година и три месеца укупно. Државни органи Србије стога нису предузели неопходне мере да се пресуде у питању изврше и нису доставили убедљиве разлоге за тај пропуст (*Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у

горњем тексту; *Црнишанин и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту). Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1.

69. У вези са трећом подносиоцем представке, Суд је већ размотрио практично исте околности у предмету *Црнишанин и друге подносиоце представке против Србије* (цитиран у горњем тексту, ст. 125 – 130. и 133 – 134.), у коме је утврдио, између осталог, повреду члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1. Суд примећује да је у предметном случају подносиоца представке покренула поступак извршења 21. октобра 2004. године, односно 11. јануара 2005. године (видети ст. 42 и 47. у горњем тексту), а 15. децембра 2006. године се одрекла свих својих захтева у вези са извршењем у односу на дужника (видети став 52 у горњем тексту) и од тада се формално обавезала овим споразумом (сем ако и док суд не донесе другачију одлуку или ако се између странака постигне нови споразум). У погледу дужине периода неизвршења пресуда пре споразума између странака (поступак извршења је трајао дуже од две године и месец дана, односно једне године и једанаест месеци), а пошто је размотрио све релевантне чињенице, Суд не види ниједан разлог да одступи од своје раније праксе. Према томе, дошло је до повреде члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 и у односу на трећу подносиоца представке.

III ПРИТУЖБА ДРУГОГ ПОДНОСИОЦА ПРЕДСТАВКЕ У ВЕЗИ СА ДУЖИНОМ ПОСЕБНЕ ПАРНИЦЕ

70. Други подносилац представке се, такође, жалио на дужину његовог четвртог круга поступака (видети ставове 36 – 39. у горњем тексту).

71. Суд примећује да су ови поступци покренути 24. августа 2005. године, када је подносилац представке поднео свој захтев Општинском суду у Новом Пазару, а завршени до 27. септембра 2006. године, када је пресуда коју је тај суд донео 30. децембра 2005. године постала правоснажна. Сходно томе, период који треба разматрати је једна година и један месец.

72. У светлу горе наведеног, Суд сматра да укупна дужина поступака у питању није прекорачила захтев „разумног рока“ из члана 6. став 1. Конвенције.

73. Произлази да је ова притужба очигледно неоснована и да се мора одбацити сходно члану 35. ст. 3. и 4. Конвенције.

IV ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

А. Штета

1. Материјална штета

74. Подносиоци представке су тражили да се Држави наложи да из сопствених средстава, исплати суме додељене правоснажним пресудама донетим у њихову корист.

75. Влада је оспорила ове захтеве.

76. С обзиром на повреде утврђене у предметном случају и сопствену праксу (видети *Р. Качанор и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, ст. 123 – 126. и *Црнишанин и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, ст. 137 – 139.), Суд сматра да се захтеви прве подносиоце представке и другог подносиоца представке морају усвојити. Влада ће, стога, исплатити у случају ова два подносиоца представке суме додељене наведеним правоснажним пресудама. У вези са захтевом треће подносиоце представке, међутим, Суд примећује да се она 15. децембра 2006. године одрекла права на извршење у односу на дужника (видети ст. 52. и 69. у горњем тексту). Према томе, захтев за накнаду материјалне штете треће подносиоце представке се мора одбацити.

2. Нематеријална штета

77. Прва подносиоца представке је тражила 10.000 евра, а други и трећи подносиоца представке су тражили по 5.000 евра на име нематеријалне штете коју су претрпели као последицу спорног неизвршења.

78. Влада је оспорила ове захтеве.

79. Суд је мишљења да су подносиоци представке претрпели одређену нематеријалну штету као последицу утврђених повреда које се не могу исправити тиме што ће Суд само утврдити повреду. Тражени износи су, међутим, превисоки. Судаћи на основу правичности, како се захтева чланом 41. Конвенције, Суд додељује следеће износе у зависности од дужине периода неизвршења у сваком појединачном случају:

- i. првој подносиоци представке: 2.100 евра,
- ii. другом подносиоци представке: 2.100 евра,
- iii. трећем подносиоци представке: 1.800 евра.

Б. Трошкови

80. Сваки подносилац представке је, такође, тражио накнаду трошкова које је имао у поступцима пред домаћим судом (како су признати правоснажним пресудама донетим у њихову корист). Други подносилац представке и трећа подносиатељка представке су даље тражили по 992 евра на име трошкова насталих у току “стразбуршког предмета”, док их је прва подносиатељка представке тражила, али није одредила износ.

81. Влада је оспорила ове захтеве.

82. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они заиста и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа (видети, на пример, *Iatridis против Грчке* (правична накнада) [ВВ], бр. 31107/96, став 54, ЕЦХР 2000-ХI).

83. Пошто је размотрио документа која поседује и горе наведене критеријуме, Суд сматра да је оправдано да се другом и трећем подносиоцу представке исплати износ од по 300 евра на име трошкова насталих у поступку пред овим Судом. Суд, међутим, одбацује, као необразложен, захтев прве подносиатељке представке у овом делу.

84. У вези са трошковима пред домаћим судовима, Суд примећује да су они трошкови који се односе на парнични поступак саставни део захтева подносиоца представки за накнаду материјалне штете, о чему је већ било речи у претходном тексту.

В. Затезна камата

85. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ГОРЕ НАВЕДЕНИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Одлучује* да здружи представке,
2. *Проглашава* притужбу другог подносиоца представке на дужину поступка недопуштеном, а преостали део представки допуштеним,
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције,
4. *Утврђује* да је, такође, дошло до повреде члана 1. Протокола број 1,
5. *Утврђује*

(а) да Тужена држава, из сопственим средстава и у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, исплати првом и другом подносиоцу представке износе који су додељени правоснажним домаћим пресудама донетим у њихову корист,

(б) да Тужена држава исплати сваком подносиоцу представке, у истом року, следеће износе:

(i) првој подносиоци представке, 2.100 евра (две хиљаде једна стотина евра) плус порез који се може платити на име нематеријалне штете,

(ii) другом подносиоцу представке, 2.100 евра (две хиљаде једна стотина евра) плус порез који се може платити на име нематеријалне штете,

(iii) трећој подносиоци представке, 1.800 евра (једна хиљада осам стотина евра) плус порез који се може платити на име нематеријалне штете,

(iv) другом и трећем подносиоцу представке по 300 евра (три стотине евра) плус порез који они могу платити на име трошкова,

(в) да износе наведене под (б) треба претворити у националну валуту Тужене државе по курсу који се примењује на дан исплате,

(г) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на износе наведене под (б) по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена, у периоду неизвршења обавезе.

6. *Одбија* преостали део захтева подносилаца представки за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 21. јула 2009. године у складу са правилом 77 ст. 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé
Tulkens
Секретар

Françoise
Председник